

Meghalt id. Komócsin Mihály

Nyolcvankét éves korában meghalt id. Komócsin Mihály elvtárs, a Szocialista Hazáért Erdemrend tulajdonosa, aki 1922 óta volt tagja pártunknak. Mint építőmunkás, 1912-ben lépett be a Magyar Építőmunkások Országos Szövetségébe (MÉMOSZ). A Tanácsköztársaság védelmében a Vörös Hadseregben harcolt. A munkáshatalom megdöntése után tevékenyen részt vett Szegeden az MSZDP munkájában, s mint a baloldali ellenzék tagja, kapcsolatban állt az illegális kommunista párttal. 1944 nyarán Ricsére internálták, ahonnan néhány nappal a felszabadulás előtt — több társával együtt szabadon engedték, és visszatért Szegedre.

Fizetése után azonnal bekapcsolódott a Magyar Kommunista Párt szervezésébe, mint vezetésági tag, ugyanakkor aktívan részt vett a szakszervezeti mozgalomban: a Csongrád megyei Szabad Szakszervezetek Bizottságának elnöke. A Szegedi Nemzeti Függetlenségi Front alapító tagja, melynek alakuló ülésén, 1944. december 3-án a szakszervezeti mozgalom képviselőjeként vett részt és elnökölt. Aktív munkát végzett az Ideiglenes Nemzetgyűlés megalkotásában, melynek tagjává is megválasztották. Később a törvényhatósági bizottság tagja több éven át. Egy ideig a szovjet hadsereg megbízásából a hadiüzemek vezetését, mint katonai parancsnok, s ebben a minőségében az egykori Tisza-híd felépítéséhez szervezte az anyag- és élelemellátást.

Ezután a Szakszervezetek megyei Tanácsának elnöke, majd a szakmaközi bizottság vezetője. 1949-ben tagja volt a MÉMOSZ Központi Vezetőségének és ekkor a Népköztársaság elnöki hivatalának tanácsosaként tevékenykedett. 1947-ben tünteték ki a Magyar Szabadság Erdemrend ezüst fokozatával, s 1950-ben kapta meg a Magyar Népköztársaság Erdemrend ezüst fokozatát, majd később, két esetben is, e kitüntetés arany fokozatában részesült.

Ezerkilencszázötvenháromban ismét Szegeden dolgozott, mint a városi tanács pénzügyi osztályának vezetője. Azt követően a III. kerületi tanács elnöke és e tisztségéből ment nyugdíjba, 1957-ben.

Nyugdíjasként is aktívan tevékenykedett kerületi pártalapszervezetében, a Hazafias Népfőntban. 1970-ben tüntették ki a Munka Vörös Zászló Erdemrenddel és ugyanabban az évben a Felszabadulási Jubileumi Emlékéremmel. Születésének 80. évfordulóján, 1975-ben üdvözölte az MSZMP Központi Bizottsága, s ugyanezenkor megkapta — több évtizedes szakszervezeti munkájáért — a Szakszervezeti Erdemérem arany fokozatát.

Id. Komócsin Mihály elvtárs temetése január 23-án, hétfőn délután 3 órakor lesz a Bevárosi temető ravatalozójából. Elvtársai, barátai, tisztelői fél 3 órából rohadják le kegyeletüket.

Magyar Szocialista
Munkáspárt
Szeged városi bizottsága

A párttagfelvétel egy esztendőjéről

Pártunk építése, erősítése az alapszervezetek állandó és rendkívül fontos feladata. A Politikai Bizottság és a Csongrád megyei pártbizottság határozatait most arra hívják föl a figyelmet, hogy gondoskodjunk a pártban a munkások többségéről, s folyamatosan vegyünk föl sorainkba nőket és fiatalokat.

A Szeged városi párt vb tegnapi ülésén megállapította, hogy a tekintetben megfelelő eredményeket értünk el: az alapszervezetek pártépítő tevékenysége 1977-ben tovább javult, vagyis a két évvel korábbinál jobban érvényesült a tudatosság és a helyes arányok kialakítására törekvés. A folyamatos párttaggá nevelés hatása különösen jó volt a nagyüzemekben. Az itt működő pártszervek nagy gondot fordítanak a felvételre jelentkezők eszmélet-politikai nevelésére, közelebbi tevékenységük fejlesztésére, például munkájára és életmódjára. A szegedi nagyüzemekben arra töreksznek, hogy a párttag-utánpótlások a legteljesebb munkásokból kerüljenek ki, akiknek politikai és szakmai felkészültsége és munkafegyelméje jó hatással a fiatalokra is.

Szegeden a városi pártbizottság állandó figyelemmel kíséri a tagfelvételt. Az első fél év tapasztalatait tavaly nyáron végrehajtó bizottsági ülésen összegezték, majd különféle értekezleteken megvitaták a tennivalókat. A sokoldalú és gondos elemző

munkának köszönhető, hogy tavaly 518-cal gyarapodott a párttagság, s ebből 343-an (66,2 százalék) fizikai munkások. A fiatalok aránya szintén 66,2, a nők 41 százaléka. A pártba fölvevő fizikai dolgozók 87,9 százaléka szakszervezeti tag, ami kimagasló eredmény, hiszen 1976-ban csak 65,4 százalék volt a szakszervezetek aránya. Kedvezőtlenebb a helyzet a térszervezetekben, ahol csak 13 fizikai munkát végző tagot vettek föl az MSZMP-be, pedig a lehetőségek lényegesen nagyobbak. Az összes felvett között az értelmiségi foglalkozásúak 27 százalékot tesznek ki — ebből egyetemi és főiskolai hallgató 12,6 százalék.

Városi átlagban a nők 41 százalékos fölveteli aránya valamelyest jobb a tavalyinál, s természetesen kiemelkedik néhány nagyüzemben. A KSZV-ben például a pártba lépett dolgozók 59,1 százaléka, a ruhagyárban 91,7 százaléka, a textilművekben 70 százaléka nő. A 18–21 éves fiatalok közül összesen 60-an léptek a kommunisták

soraiba, s ez kevés. A fiatal párttagok 88,3 százaléka a KISZ-ből jött úgy, hogy túlnyomó többségük ezúttal ajánlóját a KISZ-taggyűlés volt.

Megállapította a városi párt-végrehajtóbizottság, hogy az új párttagok iskolai végzettsége továbbra is kedvezően alakult: 8 általános, illetve szakszervezeti iskolát végzett 52,1 százalék, középiskolát 36,5 százalék, egyetem, főiskolát 11,4 százalék. Igen lényeges, hogy a Politikai Bizottság 1975. szeptember 25-i határozatának végrehajtásával javult a jelentkezők eszmélet-politikai felkészítése. A tavaly felvett párttagok megfelelő politikai alapismeretekkel bírnak, s a korábbi évekhez képest pártiskolát is többen végeztek. Többségük a KISZ-ben, a szakszervezetben vállalt politikai feladatot, sokan szocialista brigádokban dolgoznak, vagy a munkásszolgálatban teljesítenek szolgálatot.

MHSZ- tanácskozás

Egyetlen esztendő alatt több mint 23 ezer előadáson, 13 ezer filmvetítésen, több ezer élménybeszámolón, négyezernél több technikai bemutatón és csaknem 900 egyéb rendezvényen ismerkedhettek meg az érdeklődők az MHSZ és katonafaltalaink életével — mondta egyebek között Bódi János ezredes, az MHSZ főtitkár-helyettese — Kiss Lajos vezérőrnagynak, az MHSZ főtitkárának elnöki megnyitóját után — szerdán a Magyar Honvédelmi Szövetség első országos agitációs és propagandaértekezletén.

Az MHSZ-ben folyó agitációs és propagandamunka tapasztalatairól, feladatairól szólva egyebek között hangsúlyozta: a legfontosabb teendő segíteni az állampolgárokat, különösen a fiatalokat szocialista tudatának, magatartásának kialakítását és fejlesztését, állandóan növelni és erősíteni a szocialista hazai védelméért érzett felelősséget és tettekkészséget.

A főtitkár-helyettes beszámolója után az agitációs-propaganda tevékenységgel foglalkozó hivatások és társadalmi munkatársak kiemelték tapasztalataikat a szövetségben végzett hazafias, honvédelmi nevelőmunka elvi és gyakorlati kérdéseiről.

Se fenn, se lenn

Azt kérdeztem tőle, vezető-e a művezető? Visszakérdezett: Milyen értelemben? Próbáltam bizonygatni, hogy a kérdés teljesen egyértelmű. Csóválta a fejét. Néhány évig művezető volt: ezért is kellett meghajolnom érve előtt: „Néha valóban vezetőnek éreztem magam. Az emberem kevés volt, a munka sok, de ha szóltam, mentek és csinálták. De ez csak a dolog egyik oldala. Előfordult, hogy nem jött be egy ember. Mit tehettem? Beírtam a naplóba: hiányzott. Ez annyit jelentett csak, hogy arra a napra nem kaphatót fizetett... Mást nem. A dörszökebbje persze ezen sem kesergett. Bekopogtak a gyárvezetőhöz, elővezették a soros mesét, megígérték, hogy soha többé; hogy ezután olyanok lesznek, mint egy csokor ibolya... A végéig pedig mindig az lett, hogy a gyárvezető utasított: vegyem tudomásul, hogy a mesélő szabadságon volt. Az emberek ezért aztán megmosolyogtak. Hiába próbáltam következtetni lenni. És mosolyogtak rajtam másként is. Lényegesen kevesebbet kerestem náluk. Nekik volt nyolc általánosuk, az se mindnek, nekem meg üzemi-mérnöki diplomám.”

Vitalkoztuk is. A pályáról például. Az erős megállás, mondtam. Ismerősöm ezután mondta: „Ahol én dolgoztam, bútorlapokat gyártottunk. Főleg exportra. Ha sok volt a sejt, engem dorgáltak meg. Ha azt kérdezték, hogy miért volt a sejt, akkor azt mondom: vizes volt a pozdorja, rossz a műgyanta... És még nem is ez a legfontosabb. Figyelmetlenek, nemtörődöm emberek voltak nem is kevesen közöttünk. Ha figyelmeztettem őket — sandán néztek rám; ha nem szóltam nekik — énám néztek sandán. Feladtam. Abba hagytam. Pályát változtattam. Volt, aki ekkor értte. „Mit gondolsz erről?”

„Tanácstalan vagyok” — mondtam.

Művezető. Főnök? Alulról nézést annak látszik. Sőt. Ő látszik igazán annak. Felülről nézést már más a helyzet. A hierarchia egyik állomása. Végrehajtja, végrehajtja az utasításokat. Arról, hogy milyen termék-

D. J. nyugdíjas autószerelő: „Olvasztam a Helység kalapácsát? Biztosan olvastam, szóval csak azért kérdeztem, mert tudja, én mindig olyan voltam, mint abban a Bahárga, a béke barátja voltam mindig. Magam is voltam művezető, de ez már régen volt az ötvenes évek elején, és tagja voltam a fegyelmi bizottságnak is. Nézzé, előfordult nálunk is, hogy valamelyik beosztott szerelő fuserált, de akkor inkább magam javítottam ki a hibát. Voltam aztán egy ideig maszek is. Később visszamentem a szervizbe. Beosztott lettem. Hogy hogyan gondolkodtam a művezetőkör? Nézzé, minden rajtuk múlik tulajdonképpen. Volt, hogy odajött az egyik fiatal művezető, aztán elkezdett magyarázni nekem, akinek kis-ujjában van a szakma, nem szóltam vissza neki, végül is az én munkámért is ő felelt. Ezt megértettem. Nem volt neki könnyű másért sem. Brigádszervezésben dolgoztunk. S a gyengébbek, meg a lökösek a szorgalmasak bérét vitték. Mit gondolt, ki csitított minket? A művezető. Én — harminc év tapasztalata mondatja velem — a világ kincséért nem cseréltem volna egyikükkel sem, mert ma az emberekkel ropant nehéz bánni, sőt talán nem is lehet. De ez csak az én véleményem, lehet, hogy másé más. Bár igazolni is tudom. Behoztak egy kocsi olajcseréje. A szerező, akire rábízták, nem cserélte ki az olajat, amikor jött a gazdája reklamálni, a főnökünknek égett a bőr a képen. És mit csinálhatott utána? Azt mondta csak: szakikám, ilyen többé ne forduljon elő... Elég ez?”

Nem hiszem.

Érettségije van. Harmincegy kovácsot irányít. A fizetése szinte valamennyi beosztottjához képest. Azt mondja: jól van így, a műhelyben nagyon meleg van, a munka nehéz.

— Mi a dolga? — Minden negyedéven megkapom az üzemi részterület nézést már más a helyzet. Ez nem kevés, hiszen évente két és félmillió munkadarabot kell kovácsolnunk. Arról, hogy milyen termék-

kel kezdünk, hogyan ütemezzük a munkát — én döntök.

— És miről még?

— Akár hiszen, akár nem, majdnem mindenről.

— Például?

— Előfordul, hogy egy-egy termékhez nincs anyag. Ilyenkor egy óra alatt állunk át más termékre, s hogy melyikre, én találom ki...

— És engedélyezik is?

— Egy telefonomba kerül.

— Vezetőnek érzi-e magát?

— Feltétlenül. Nem tudok például rá, hogy egyetlen egy intézkedésemért áthúzták volna. Példát is mondom. Nálunk bonrendszer van. Havonta közlik velem, hogy mennyi pénzt oszthatok szét a jó munkáért a dolgozóknak. Hogy mennyit adtam, azon vitatkoztunk már. Főnökkel is, beosztottakkal is. Megváltoztattam a döntésem, soha nem kellett.

— Került-e válságba már, gondolt-e arra, hogy itt hagyja a gyárat?

— Öt évvel ezelőtt igen. Hogy miért? Másutt többet ígérték.

— És?

— Aztán gondolkodni kezdtem. Itt az embernek van szava, hóböröghet, de máshol ezt nem csinálhatja meg. Az újrakezdés mindig bizonytalanság.

— Mit nem kérdeztem?

— Már ne haragudjon, de a legfontosabbat... A művezetőnek, és ez nemcsak nálunk gond, az a legnagyobb bajuk, hogy nem tudnak fegyelmet tartani. Én tizenöt évvel ezelőtt híres voltam arról, hogy milyen szigorú vagyok. Most meg...? Azon is gondolkodom néha, hogy csúnyán rá merjek-e nézni valakire. Mert mi történik, ha megsértődik? Elmegy. Más pedig nem jön helyette. Ez a baj, higgye el.

— Elhiszem — mondtam.

Se fenn, se lenn, azaz közepén. Ott, ahol ütköznek a vélemények, ahol minden megtörténik, ott dolgoznak ők, a művezetők. Az egyik legnehezebb szerepkört vállalják. Vezetők-e valójában? Sokukkal beszéltem, de a dilemmát eldönteni nem tudom. Talán a mostani választás szerint így lehetne fogalmazni: IS.

Petri Ferenc

Ipargazdasági kutatások

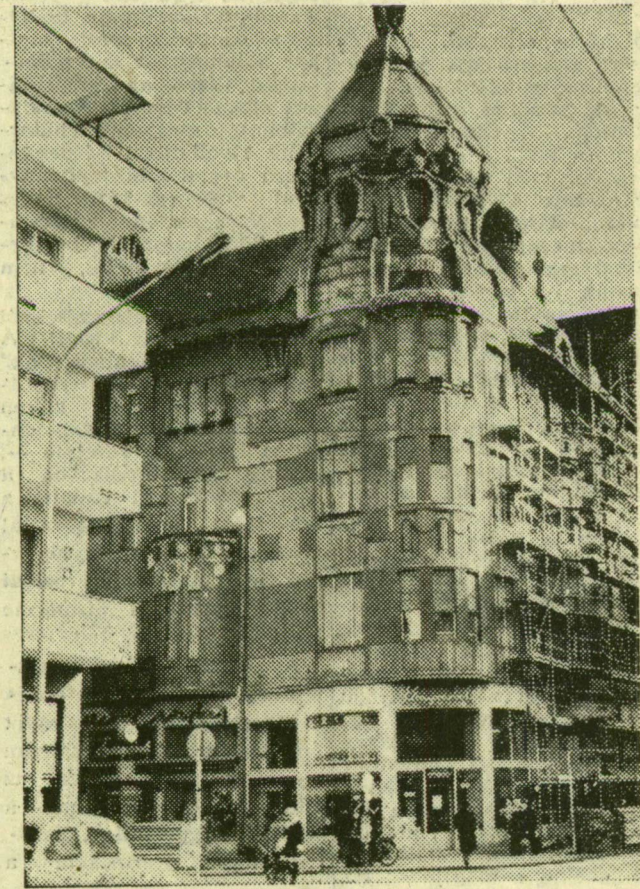
A vállalatoknál és az ágazati irányító szerveknél most indult meg a következő, a VI. ötéves tervidőszak fejlesztési koncepcióinak és előirányzatainak kidolgozása. Ehhez és általában az iparpolitika tudományos megalapozásához fokozottan igénylik a tudományos műhelyek, közöttük a Magyar Tudományos Akadémia ipar-gazdasági kutatócsoportjának segítségét. Az ottani munkáról, a tudományos feladatokról tájékoztatót Roman Zoltán, a kutatócsoport igazgatója.

— Iparunk sajátos helyzetét az jellemzi — mondotta többek között —, hogy míg foglalkoztatottak a kutatás-fejlesztési ráfordítások és a gépipar arányát tekintve a fejlett országokhoz áll közel, addig a termékek minősége, korszerűsége, a termelékenység és a hatékonyság jó néhány területen még lényegesen elmarad. Megoldáshoz, a kimozdulásról erről a közepes fejlettségi szintről az ipar munkájának a minőségében kell mielőbbi gyors javulást elérni. Az ipargazdasági kutatások e folyamat meggyorsításához feltételeinek és hatékony eszközeinek feltárásához igyekeznek segítséget nyújtani.

— Kutatási témáink megválasztásánál előretérünk, hogy amikor ezek eredményeit és megérteit átvételükre, viszonylag gyorsan elterjedhessenek. Példa lehet erre a termelékenység, a hatékonyság kérdéseinek kutatása, amelyre a kutatócsoport 8–10 évvel ezelőtt kezdett foglalkozni, most bontakozik ki a széles körű érdeklődés az eredmények

gyakorlati hasznosítása iránt. A minisztériumok fokozatosan ráternek vállalataik tevékenységének egymás közötti és a nemzetközi színvonalra való összehasonlítására, ehhez jól tudják hasznosítani a korábbi munkán-

kat és a módszertani tapasztalatokat. Az iparpolitika jobb tudományos megalapozásához jelenleg a termelési szerkezet fejlesztésével és a vállalati szervezettel kapcsolatos kérdések vizsgálatát látjuk elsőrendű feladatnak.

Somogyi Károlyné felvétele

Nyolcva-nyolc lakóépület felújítása szerepel az idén az IKV, a Szegedi Magas- és Mélyépítő Vállalat, a Szegedi Építészveterkezt tervében. Összesen 63 ezer négyzetméter homlokzatot javítanak, fészenek a kivitelezők. A tíz legnagyobb külső felületű ház egyikét, a Kárász utca 16-os számú épületet a tér felől már állványok takarják. 1500 négyzetméternyi a homlokzata, az előzetes számítások szerint 3 millió forintba kerül a felújítása